

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องคำที่สะกดยากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาตำราและเอกสารต่าง ๆ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งลำดับหัวข้อไว้ดังนี้

- ก. การเขียนตัวสะกดคำ
- ข. ความยากลำบากของการเขียนสะกดคำ
- ค. เทคนิคการสอนเขียนสะกดคำ
- ง. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ก. การเขียนสะกดคำ

การสะกดคำ พจนานุกรม บัญชีศัพท์ ไก่กล่าววว่า คือทักษะและความเข้าใจความหมายของคำ รวมทั้งการเข้าใจรากคำ และความเปลี่ยนแปลงของคำอันเกิดจากคำที่เติมหน้าศัพท์ (Prefix) และคำที่เติมท้ายศัพท์ (Suffix) ฯลฯ เป็นการดึงเอาตัวอักษรในแต่ละคำแยกออกมา เป็นส่วนกลับของการอ่าน ดังนั้นการสะกดคำจึงต้องอาศัยทักษะ และความสามารถหลาย ๆ ด้าน ทักษะที่จำเป็นในการสะกดคำ ได้แก่

1. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรของคำ
2. ความเข้าใจเหตุผลที่มาของคำ
3. ความเข้าใจความแตกต่างของเสียงในคำต่าง ๆ เช่น คำพ้องรูป เพ-ลา, เพลา

เพลา

4. ความเข้าใจกระบวนการผสมคำ เริ่มจากพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์

การสอนสะกดคำ คือ การช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้อ่านออกเสียงชัดเจน และช่วยให้เขียนหนังสือได้ถูกต้อง ซึ่งประโยชน์ที่ได้รับนี้จะเป็นการวางรากฐานการเรียนของเด็ก¹ "การสะกดตัวที่ถูกต้องและแม่นยำแสดงให้เห็นถึงความรอบคอบและความรู้ในคำหลักภาษา และทำให้สิ่งที่เขียนมีคุณค่ามากขึ้น"²

การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน เป็นการฝึกทักษะการเขียนใหญ่ถูกต้องและรวดเร็ว เพราะไม่ว่านักเรียนจะเรียนวิชาใด จะท่องอ่านคำและประโยคได้ พร้อมกับสามารถเขียนบันทึกได้อีกด้วย

ความสามารถในการสะกดคำนั้น พูนสุข บุญสวัสดิ์ กล่าวว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้คือ

1. วุฒิภาวะในการเห็น ซึ่งต้องอาศัยตา การฟังซึ่งใช้หู และการออกเสียงซึ่งใช้ปาก อวัยวะเหล่านี้ต้องดี จึงจะส่งผลให้มีความสามารถในการสะกดคำที่ดีด้วย
2. ความสามารถวิเคราะห์คำ และจำส่วนที่คล้ายกันได้ ซึ่งเด็กจะต้องมีความจำดี
3. การอ่านหนังสือมากและสนใจคำยากเป็นพิเศษ
4. ความจำเป็นในการสื่อสารโดยใช้การพูดและเขียนบ่อย ๆ
5. การฝึกหัดและฝึกสะกดคำอยู่เสมอ ๆ จะช่วยให้มีความสามารถในการสะกดคำดีขึ้น³

¹ พูนสุข บุญสวัสดิ์, "การสะกดคำ," เอกสารประกอบการสอนวิชาการคัดลายมือและการสะกดตัวในชั้นประถม ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อักษราเนา)

² กิติยวดี บุญชื่อ, "กลุ่มทักษะ : ภาษาไทย," ใน หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ สมิตร์ คุณานุภกร, บรรณาธิการ, (กรุงเทพมหานคร : บริษัทสารมวลชน, 2520), หน้า 98.

³ พูนสุข บุญสวัสดิ์, เรื่องเดียวกัน.

ดังนั้น เด็กที่สะกดคำได้ก็ จะต้องมีความเข้าใจและความสามารถหลายอย่าง ประกอบกัน

ข. ความยากลำบากของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นปัญหาของเด็กนักเรียนทั่วไป โดยเฉพาะเด็กชั้นประถมศึกษา ได้มีผู้พยายามศึกษาสาเหตุของความยากลำบากในการเขียนสะกดคำกันอย่างกว้างขวางและพบว่า เหตุที่ทำให้เด็กเขียนสะกดคำผิดกันมากนั้น เนื่องจากสาเหตุใหญ่ ๆ 2 ประการคือ

1. สาเหตุเกี่ยวกับความยากของภาษาไทย
2. สาเหตุเกี่ยวกับตัวเด็กเอง

จากหนังสือคำสอนวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้อธิบายถึงการเขียนผิดอันเนื่องมาจากความยากของภาษาไทยไว้ดังนี้

1. รูปวรรณยุกต์ เนื่องจากเสียงสูงต่ำของคำภาษาไทยแสดงความหมายของคำ การกำกับรูปวรรณยุกต์จึงเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไปแล้ว นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไป ยังทำให้ความหมายของคำผิดไปด้วย
2. ตัวสะกด ร, ล บางคนเขียนตามเสียงที่พูดไม่ชัด ทำให้การสะกดเสียง ร, ล และอักษรควบกล้ำผิดไปด้วย การสะกดผิดทำให้ผิดความหมายและขาดความไพเราะ
3. อักษรควบกล้ำ การสะกดอักษรควบกล้ำผิดก็ทำให้ความหมายผิดไป
4. คำพ้องเสียง ในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงอยู่มาก ถ้าตัวสะกดต่างกัน ความหมายจะต่างกันไกล¹

¹มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คำสอนวิชาภาษาไทย (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2516), หน้า 55.

และจากการวิเคราะห์แบบของการเขียนสะกดการันต์ พยางค์ ในภาษาไทย จากบรรดาคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดย พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ พบว่า การเขียนตัวสะกดคำในภาษาไทย มีสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความยุ่งยากหลายประการ คือ

1. ธรรมชาติของภาษา ซึ่งมีสัญลักษณ์คือ พยางค์ 44 ตัว แต่มีเสียงเพียง 21 เสียง จึงทำให้มีเสียงซึ่งใช้ตัวอักษรแทนได้หลายตัว หรือตัวอักษรตัวเดียวกันสามารถแทนได้หลายเสียง
2. ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวอักษร เพราะภาษาไทยมีวิธีเขียนได้หลายแบบ สำหรับคำที่ความหมายต่างกัน แต่เสียงเดียวกัน เช่น คำ ซ้ำ ซา ซ่า
3. ภาษาไทยได้ยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้มาก และยังมีเอาวิธีการเขียนแทนเสียง หรือถ่ายทอดรูปของการเขียนจากภาษาเดิมมาใช้ด้วย โดยมีแนวโน้มที่จะรักษา หรือถ่ายทอดรูปของการเขียนแบบเดิมไว้ ซึ่งมักจะไม่ตรงกับอักษรวิธี หรือวิธีเขียนของไทยตามปกติ จึงทำให้มีวิธีการเขียนซับซ้อน และมากแบบยิ่งขึ้น
4. ในพจนานุกรมมีคำจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีวิธีการเขียนต่างไปจากเสียงพูดซึ่งมีผู้ใช้อยู่ในภาษาปัจจุบัน เช่น ประณีต อีหุยนุญแจก ฯลฯ ทำให้การเขียนคำเหล่านั้นผิดไปจากพจนานุกรมไวยากรณ์ และนอกจากนี้ ยังปรากฏคำซึ่งไม่มีที่ใช้ในภาษาปัจจุบัน หรือคำจำนวนมากที่ซ้ำ และเป็นที่ยอมรับกันในภาษาปัจจุบัน แต่ไม่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม จึงไม่อาจกำหนดได้แน่นอนว่า มีวิธีเขียนอย่างไร¹

¹ พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ, "การวิเคราะห์แบบของการเขียนสะกดการันต์ พยางค์ ในภาษาไทยจากบรรดาคำในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน," (ปริพญานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2502), หน้า 27.

เกี่ยวกับสาเหตุที่เด็กสะกดคำผิด โดยคำนึงที่ตัวเด็กเป็นประเด็นสำคัญนั้น จาก การศึกษาของ ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจดังนี้

1. การสะกดผิด เพราะความเลินเล่อ เด็กนักเรียนหลายคนที่ขาดความเอาใจ ใส่ในเรื่องการเขียนสะกดการันต์ ทำให้เขียนหนังสือผิดมาก ทั้ง ๆ ที่อาจเป็นคนมีทักษะ ด้านอื่น ๆ ทางภาษาก็ก็ตาม เด็กที่เขียนเลินเล่อมี 2 ประเภทคือ

1.1 เด็กที่เขียนเลินเล่อและอ่านไม่เก่ง เด็กที่อ่านหนังสือได้ไม่เก่ง ส่วนมากมักจะเขียนไม่เก่งด้วย ทั้งนี้เพราะความเลินเล่อไม่ระมัดระวังของตัวเอง เป็น สาเหตุให้ขาดความชำนาญในทักษะทั้งสองด้าน

1.2 เด็กที่เขียนเลินเล่อแต่อ่านเก่ง เด็กพวกนี้มักมีความคิดที่ต้องการ ติดต่อกับผู้อื่นอยู่เสมอ และต้องการแสดงความคิดของตนอย่างรวดเร็วที่สุด จึงไม่ไ้ระมัด ระวังเรื่องตัวสะกดการันต์เป็นเหตุให้เขียนผิด

2. เด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ เด็กพวกนี้มักเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะขาด การสังเกต และขาดประสบการณ์

3. เด็กที่แยกเสียงไม่ชัด หมายถึงเด็กที่มีความสามารถในเรื่องการจำแนก เสียงได้คำ หรือมีความบกพร่อง มีปัญหาในด้านการฟัง ฉะนั้นเมื่อฟังผิดก็เขียนผิดไปด้วย

4. เด็กที่สายตาไม่ดี เนื่องจากการเขียนหนังสือไทยไม่ได้เป็นไปตามกฎการ ออกเสียงเท่านั้น จะต้องอาศัยความจำคำสายตามาประกอบ ถ้าเด็กคนใดสายตาไม่ดี ไม่เคยมีการสังเกตจดจำคำสายตาไว้ ก็จะเขียนผิดได้ง่าย¹

นอกจากนี้ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพฑูริย์ ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิด ว่าเนื่องมาจาก

¹ ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม, การสอนเพื่อบรรดิกการ (กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2520), หน้า 160 - 161.

1. ไม่ทราบความหมายของคำ
2. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด
3. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น จำนวน เป็น จำนวนค์ เพราะเทียบกับคำว่า องค์
4. เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด เช่น คำว่าสังเกต เขียนเป็น สังเกต เพราะจำมาจากหนังสือพิมพ์
5. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น เขียนคำสมาส คำว่า ชุทธิงศ์ เป็น ชุทธิง¹

ผลการวิจัยของ สุนันทา โสรัจจ์ เกี่ยวกับเรื่อง "การศึกษาศักยภาพทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์คตินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" ได้สนับสนุนความคิดเห็นของ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ ทั้ง 5 ข้อ

นอกจากนี้ สามารถ ศักดิ์เจริญ ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้" พบสาเหตุการเขียนตัวสะกดการันต์ผิด สอดคล้องกับ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ และ สุนันทา โสรัจจ์ คือ

1. นักเรียนเคยเห็นแบบแผนหรือตัวอย่าง เช่นนั้นเสมอ
2. นักเรียนเขียนเทียบกับคำบางคำที่เคยรู้จักมาก่อน

¹ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, การเขียนเรียงความและการเขียนกลอน (สงขลา : จิงจิงการพิมพ์, 2516), หน้า 13.

² สุนันทา โสรัจจ์ "การศึกษาศักยภาพทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์คตินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511), หน้า 58.

3. นักเรียนเขียนตามความหมายของคำ
4. นักเรียนเขียนตามเสียงพูด หรือที่ออกเสียงซึ่งเคยออกฝึก
5. นักเรียนเขียนตามหลักภาษา หรือพจนานุกรม ซึ่งมีหลัก แต่คำนั้นไม่ได้เขียนตามหลักนั้น ๆ
6. นักเรียนเขียนจากการเดา¹

ในเรื่องเกี่ยวกับความยากลำบากในการสะกดคำนี้ ในต่างประเทศก็เคยมีผู้สนใจศึกษากันอย่างกว้างขวาง เช่น เฟร์นาลด์ (Fernald) ได้ศึกษาพบว่า

ความล้มเหลวในการสะกดคำของเด็ก เนื่องจากนิสัยผิด ๆ ที่โรงเรียนพยายามยึดเยี่ยบการสะกดคำให้แก่เด็กเหล่านั้น โดยวิธีสอนต่าง ๆ ดังนี้

1. โรงเรียนใช้วิธีที่เป็นการสุกวิสัยซึ่งเด็กบางคนจะเรียนสะกดคำได้ และเมื่อเด็กสะกดคำผิดก็ให้เขียนคำที่สะกดผิดนั้นซ้ำ ๆ อยู่เรื่อย

2. โรงเรียนบังคับให้เด็กเขียนคำในระยะเวลาจำกัด ก่อนที่

เด็กจะชินกับการเขียน

3. โรงเรียนไม่สนใจกับวิธีการเรียนที่เคยใช้ได้ผลมาแล้ว

4. โรงเรียนก่อให้เกิดอารมณ์ในทางลบ ซึ่งเนื่องมาจากเหตุผล 2

ประการ คือ

- 4.1 เมื่อเด็กล้มเหลวในการเรียนสะกดคำก็ปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่แก้ไข

¹สามารถ สักดิ์เจริญ, "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 43.

4.2 เมื่อเด็กล้มเหลวในการสะกดคำดังกล่าวแล้ว ก็ได้รับการ
ปฏิบัติในทางที่ไม่เหมาะสม เช่น ทำโทษเด็กด้วยวิธีต่างๆ
คั้งนั้นการเขียนหนังสือของเด็กจึงอยู่ในภาวะที่เป็นไปใน
ทางลบ¹

นอกจากนี้ ฮาโรลด์ จี. เชเน (Harold G. Shane) และคณะ ก็ได้
ให้ความเห็นว่า

สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดมีปัญหหลายทาง โดยแบ่งออกเป็น
2 ประการใหญ่ ๆ คือ (1) ปัญหาโดยทั่วไป ซึ่งเกี่ยวกับนักเรียน
ไม่พัฒนาความสามารถของตนเอง มีความสนใจน้อย ประกอบกับคำ
ที่นักเรียนพบปะมีมาก ทำให้เกิดความสับสนยิ่งขึ้น ยากที่จะจดจำ
(2) ปัญหาเฉพาะบุคคลนั้น เกี่ยวกับความบกพร่องทางสายตา ความ
สามารถในการออกเสียง ความสามารถทางสมอง และเด็กที่ใช้ภาษา
สองภาษาในขณะเดียวกัน (Bilingual)²

เออร์เนส ฮอ์น (Earnest Horn) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เขียน
หนังสือผิดว่า

¹G.M. Fernald, Remedial Techniques in Basic School Subjects. (New York : McGraw Hill, 1943), p. 183.

²Harold G. Shane and Others, Beginning Arts Instruction with Children. (Ohio : Charles E. Merrill Books Inc, 1961), pp. 71-72.

การเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นสาเหตุที่ทำให้เขียนหนังสือผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของสระ และยังมีสาเหตุจากการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ คือ การเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียงร่ว ภาษาอื่น หรือภาษาเฉพาะท้องถิ่น การเพิ่ม และการเลิกใช้คำในภาษาของตน สิ่งตีพิมพ์ที่มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ และหลักการสะกดคำ ซึ่งยอมรับกันตามกาลเวลา¹

จะเห็นได้ว่า ทั้งนักการศึกษาของไทย และต่างประเทศได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องการสะกดคำมาก ถึงกับค้นคว้าและวิจัยหาสาเหตุของการสะกดคำผิดของนักเรียน ทั้งนี้เราจึงควรศึกษาวิธีสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำต่อไป

ค. เทคนิคการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นวิชาแขนงหนึ่งในวิชาภาษาไทย โดยทั่วไปถือว่าเป็นวิชาที่ไม่สำคัญนัก มีเนื้อหาน้อย ครูไม่ต้องการวิธีสอนเลยก็สอนวิชานี้ได้ ด้วยเหตุนี้การเรียนการสอนสะกดคำของเด็กจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร การสอนเท่าที่พบบ่อย ๆ ก็คือ ครูเลือกข้อความตอนใดตอนหนึ่งที่เด็กเคยเรียนมาแล้วให้เด็กเขียน เด็กสะกดคำใดผิดก็แก้คำนั้นหลาย ๆ ครั้ง ในบางครั้งก็นำข้อความจากหนังสืออื่นมาให้เด็กเขียน การตรวจก็ให้เด็กเปลี่ยนกันตรวจบ้าง เด็กตรวจเองบ้าง เมื่อเป็นเช่นนี้การเรียนสะกดคำของเด็กจึงไม่มีประสิทธิภาพ เพราะไม่มีวิธีการที่เร้าความสนใจเด็ก และไม่มุ่งใจให้เด็กเห็นความสำคัญของการสะกดคำ ซึ่งโดยแท้จริงแล้ว การสอนให้นักเรียนรู้จักสะกดคำ เป็นสิ่งสำคัญตละจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องฝึกฝนให้แก่เด็กเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนในชั้นใด โดยเฉพาะครูที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งเป็นผู้วางพื้นฐานให้กับนักเรียนเพื่อ

¹ Earnest Horn, "Spelling," Encyclopedia of Educational Research. (New York : The Macmillan Company, 1960), p. 1337.

จะให้เนื้อเรียนนำความรู้ ความสามารถไปใช้ในการศึกษาวิชาอื่น ๆ หรือการศึกษาในระดับสูงต่อไป

"การสอนสะกดคำ ควรทำอย่างจริงจังเมื่อนักเรียนขึ้นชั้นประถมปีที่สองแล้ว เพราะสามารถจะเขียนไต่ขึ้น ควรจะเริ่มจำคำมูลฐาน และคำจากบทเรียนต่าง ๆ ไต่ได้แล้ว"¹

ความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำในชั้นประถมศึกษา มีดังนี้คือ

1. ช่วยให้นักเรียนไต่รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้เขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
2. ช่วยให้นักเรียนรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ไต่ถูกต้อง
3. ช่วยส่งเสริมให้รู้จักใช้คำต่าง ๆ ไต่กว้างขวาง
4. ช่วยให้นักเรียนค้นคว้าและคิดหาคำใหม่ ๆ ไต่ความต้องการ²

"การสะกดคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนค่านภาษา ถ้านักเรียนอ่านออกเขียนได้ สะกดถูกต้อง นักเรียนก็สามารถนำประโยชน์ไปใช้ในวิชาอื่น ๆ ไต่อีกด้วย"³ ครูจึงจำเป็นต้องหาวิธีชักจูงให้เด็กนักเรียนอยากเรียน อยากรู้คำใหม่ ๆ และจดจำไว้

¹ สมบัติ มหารศ, เอกสารการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2523), หน้า 86.

² รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา, ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิชาภาษาไทย ตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ลาดพร้าว, 2516), หน้า 121 - 123.

³ ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์, เอกสารวิชาการ วิธีสอนภาษาไทย (นครสวรรค์ : แสงศิลป์การพิมพ์, 2516), หน้า 98.

เพราะนักเรียนที่อ่านออกได้มากก็จะจำตัวอักษรและคำต่าง ๆ ได้มาก จึงพร้อมที่จะเขียนได้ดี การอ่านจึงควบคู่ไปกับการเขียน ในการจัดกิจกรรม ครูจึงควรให้มีการเรียนอ่าน การสะกดคำ และการเขียนควบคู่กันไป

จะเห็นว่า การสะกดคำกับการอ่านนั้น มีความสัมพันธ์กัน โดยปกติในการสอนสะกดคำนั้น ครูควรตั้งจุดมุ่งหมายไว้สองประการคือ สอนเพื่อเขียนและสอนเพื่ออ่าน เมื่อครูต้องการสอนสะกดคำเพื่อการเขียนควรจะให้เด็กเรียนฝึกหัดเขียนได้ ซึ่งอาจจะให้สะกดคำตามบัตรคำใหญ่ก่อน เมื่อสะกดคำได้ถูกต้องแล้วจึงเขียนคำนั้น จะช่วยให้เด็กเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น²

"การสอนสะกดคำจะได้ผลดีเมื่อครูสอนให้ออกเสียง การผันอักษรจะเป็นประโยชน์ต่อการสะกดคำ เพราะนักเรียนได้ฟังเสียง แปลงเสียงด้วยตนเอง ได้มองเห็นภาพของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น ทำให้สะกดคำได้ดียิ่งขึ้น"³ การสะกดคำเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายของการเขียน ซึ่งต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด และการอ่านที่ดี การสะกดคำเพื่อการเขียนนั้น มีส่วนประกอบที่สำคัญคือ ความเข้าใจความหมายของคำและการอ่านที่ถูกต้องชัดเจน

¹ รุ่งรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา, ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิชาภาษาไทย ตอน 1 จีซีสอนภาษาไทย, หน้า 135.

² กรมสามัญศึกษา, คู่มือครูการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง, 2516), หน้า 47.

³ ประเทิน มหาพันธ์, หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2519), หน้า 60.

ลำดับชั้นของวิธีการสอนสะกดคำ ประเทิน มหาจันทร์ ได้เสนอแนะไว้ดังนี้คือ
ขั้นที่หนึ่ง ความหมายและการออกเสียง ในขั้นนี้ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจความ
 หมายของคำ มองดูคำพร้อมกับออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะพูดเป็นประโยค โดย
 ใช้คำเหล่านั้นได้ถูกต้อง

ขั้นที่สอง การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูให้นักเรียนเห็นรูปคำที่สะกดและเห็น
 ส่วนประกอบต่าง ๆ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้น ๆ เป็นพยางค์แล้วสะกดเป็น
 คำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่สาม การระลึกคำ คือให้มองดูคำแล้วสะกดคำนั้นโดยไม่ต้องการและตรวจทาน
 ดูว่าการสะกดคำถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปทำตามขั้นที่หนึ่ง สอง
 และสาม อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่สี่ การเขียนคำนั้นให้ถูกต้องจากความจำ ให้รวบรวมทุก สระ ให้ถูกต้อง
 แล้วตรวจสอบดูว่าเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้อง ชัดเจน หรือไม่

ขั้นที่ห้า การทบทวนให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องการดูแบบ ถ้าเขียนถูกต้องสามครั้ง
 ก็แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว และจะช่วยให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น ควรจะให้
 นักเรียนนำคำไปใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความ และเขียนจดหมาย เป็นต้น¹

นอกจากนี้ เจม เอ ฟิตเจอรรัลด์ (Jame A. Fitzgerald.)
 ได้กล่าวถึงวิธีการสอนสะกดคำควรทำเป็นตามลำดับชั้นดังนี้

1. ความหมายและเสียงของคำ โดยให้มองดูคำ ออกเสียงของคำ และใช้
 คำนั้นแต่งประโยคให้ถูกต้อง

2. หักจำจนขึ้นใจ โดยให้ดูและอ่านคำนั้นเป็นพยางค์ทีละพยางค์ เช่น
 พ - ยา - บาล แล้วสะกดคำนั้นว่า พยามาล

3. ทบทวน โดยให้นักเรียนของคู่ค่านั้นแล้วปิดตาสะกดคำ ตรวจสอบดูว่าสะกดถูกหรือไม่ ถ้ายังไม่ถูกก็ให้ทำตามลำดับชั้น 1-3 ใหม่

4. พยายามเขียนคำนั้นให้ถูกต้องด้วยความจำ ใส่วงรณยุกต์ การันต์ให้ถูกต้อง แล้วตรวจสอบดูว่าเขียนได้ถูกต้องชัดเจนหรือไม่

5. ฝึกให้ชำนาญ ให้นักเรียนเขียนคำนั้นให้ถูกต้อง โดยไม่ต้องดูแบบจนคล่องแคล่ว

นอกจากนี้ยังได้ให้ข้อเสนอแนะในการเลือกคำมาเขียนว่า ควรเป็นคำที่ใกล้ตัวเด็ก คำเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน คำที่เด็กเข้าใจความหมาย และคำเหล่านั้นเด็กสนใจ เช่น ไก่ กบ กุ้ง ฯลฯ ทุกครั้งก่อนที่จะสอนคำใหม่ ควรจะไต่ถามหาคำเก่าที่ได้เรียนไปแล้วด้วย¹

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ ร่องศัพท์ อักษรภักดิ์ และ เทือก กุสุมาณ อุษุชยา ได้ให้ไว้ดังนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนและสิ่งที่ได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่นักเรียนสนใจ และเข้าใจความหมาย
3. ทุกครั้งที่จะสอนคำใหม่เพิ่มเติม จะต้องทบทวนคำเก่าที่เคยเรียนมาแล้ว
4. ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ โดยให้รู้จักสระ พยัญชนะ ก่อนพร้อมกันนั้น เมื่อพบคำเหล่านั้นในวิชาอื่น ต้องทบทวนให้นักเรียนได้นึกถึงคำที่เคยเรียนแล้ว
5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความสามารถในการสะกดคำมากน้อยเพียงใด

¹Fitzgerald, อ้างถึงใน วิเชียร อธิโนบุญวัฒน์, วิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา (นครสวรรค์ : วิทยาลัยครูนครสวรรค์, 2514), หน้า 102 - 103.

6. บันทึกผลงานของนักเรียนแต่ละคนว่าตั้งแต่เริ่มเรียนมีพัฒนาการไปมากน้อยเพียงใด จะช่วยเหลือและส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนได้ถูกต้อง
7. กำหนดวิธีสอนอย่างถูกต้องให้แก่ักเรียน โดยช่วยเหลือนักเรียนเป็นชั้น ๆ

ดังนี้

- 7.1 ให้นักเรียนได้ยินคำที่จะสะกดอย่างชัดเจน
 - 7.2 ให้นักเรียนเขียนสะกดอย่างระมัดระวัง
 - 7.3 ให้นักเรียนอ่านคำต่าง ๆ นั้นได้
 - 7.4 ทบทวนคำที่สะกดกันว่าถูกต้องเพียงใด
8. ถ้าครูเขียนคำใหม่บนกระดานแล้วให้นักเรียนลอกตาม ครูต้องเขียนให้ชัดเจนและอ่านง่าย
9. ครูต้องตรวจสอบที่นักเรียนจดจำใหม่ทุกครั้ง เพื่อป้องกันความผิดพลาด
10. เมื่อสอนสะกดคำไปแล้ว ถ้านักเรียนคนใดสะกดผิด ครูต้องถามกระดานคำให้ชัดเจน หรือจะแก้ไขเป็นรายบุคคลก็ได้

* กิจกรรมประกอบการเรียนการสอนเขียนสะกดคำ ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนสนใจในการเรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่ายโดยหากิจกรรมประกอบการสอนดังนี้

1. ให้หาคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น กิน คิน หิน สิน ฯลฯ
2. ให้หาพยัญชนะมาเติมให้ครบ ให้ได้คำที่มีความหมาย เช่น - าง
(บาง หาง นาง กาง ฯลฯ)
3. เติมคำในช่องว่างให้ได้ใจความตามต้องการ เช่น ฉัน _____ หนังสือ
(เขียน อ่าน ชื่อ หยิบ ฯลฯ)

¹ รongรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยู่ชยา, ตำราวิชาชุดครู
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาวิชาภาษาไทยตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย, หน้า 125-128 .

4. หาคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น กลางวัน- กลางคืน สูง - ต่ำ
5. หาคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น หมา - สุนัข หมู - สุกร
6. หาคำที่ออกเสียงเหมือนกัน เช่น กาล การ การณ กาญจน์
7. หาคำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง เช่น ผลไม้สองชนิด (มะม่วง เงาะ)
8. หาคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะที่กำหนดให้ เช่น กำหนดให้ตัว ม ไก่แก่
มา มี มา มีด เป็นต้น
9. ให้รูปภาพแล้วเขียนคำอธิบายภาพ¹

นอกจากกิจกรรมดังกล่าวแล้ว ครูควรหาแบบฝึกหัดในตำราฝึกสะกดคำที่น่าสนใจ และควรคัดแปลง เปลี่ยนแปลง ให้สนุก มีข้อเขียนแต่ตามคำบอกของครูอย่างเดี่ยวเท่านั้น เพราะจะทำให้เด็กเบื่อ ควรหาแบบฝึกหัดในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสร้างความสนใจให้เด็กสนุกสนานในการทำแบบฝึกหัด ซึ่ง สมศรี เพชรยิ้ม² ได้สร้างแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการสะกดคำในมาตราแมกค สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งสามารถดัดแปลงใช้เป็นแนวทางสำหรับชั้นอื่น ๆ ละเอียดใช้กับมาตราตัวสะกดอื่น ๆ ได้

แบบฝึกหัดการสะกดคำที่รวบรวมมาเสนอแนะได้แก่

1. ให้นักเรียนฝึกเติมพยัญชนะ สระ และตัวสะกด ตามที่กำหนดให้ แล้วฝึกอ่านแบบฝึกหัดสำหรับเด็กชั้นประถมนั้น ควรมีรูปภาพประกอบด้วย เช่น

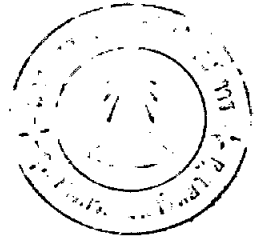
¹ กรมสามัญศึกษา, คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2
(กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, กรมการปกครอง, 2516), หน้า 50.

² สมศรี เพชรยิ้ม, "การสร้างแบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแมกคสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 45 - 99.

ก. เติมพยัญชนะต้นให้ เป็นคำที่มีความหมาย แทน

เท.....ค

ข. เติมชื่อภาพต่อไปนี้ด้วยคำที่ใช้สระ..... และหัดอ่าน
ตัวอย่าง

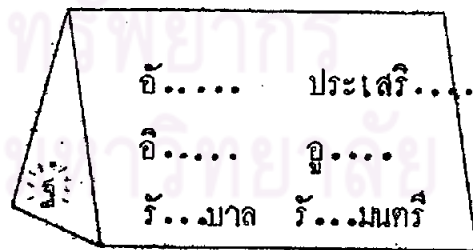
= ปล.....

ค. ใหญ่ภาพและตัวอักษรเหมือนกัน แล้วให้นักเรียนเขียนใหม่ให้ถูกต้อง แทน

คิ..... = กิบ

ขว..... =

ง. เติมตัวสะกด

2. ให้นักเรียนฝึกแยกคำออกเป็นพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด เช่น

คำ	พยัญชนะ	สระ	ตัวสะกด
พุทธ	พ	ุ	ธ
ทราบ			
คริสต์			

3. ให้นักเรียนเลือกระบายสีตัวสะกดที่สามารถนำไปเติมในช่องว่างของคำให้ได้ความหมาย แล้วเขียนคำใส่กรอบสี่เหลี่ยมทางขวามือ พร้อมกับฝึกอ่านและสะกดคำควยตัวอย่าง

พุทธ

เขียนไคว

ปฏิเสช

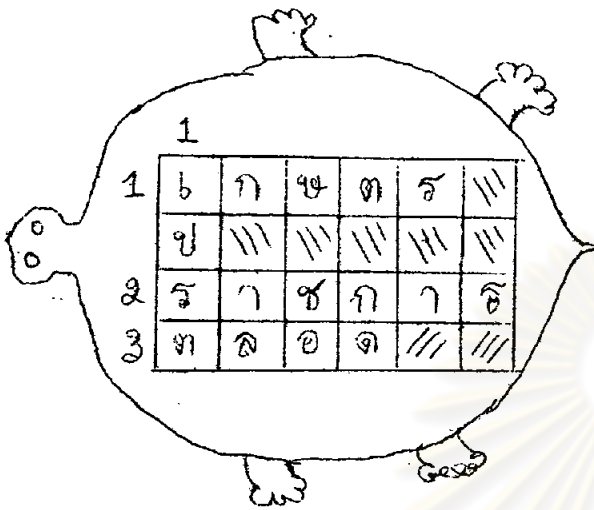
4. ให้นักเรียนดูภาพ แล้วลองนำพยัญชนะต้นของคำที่แทนภาพแต่ละภาพมาเรียงกัน เขียนเป็นคำลงในช่องว่าง แล้วฝึกอ่านและสะกดคำควยตัวอย่าง

เขียนไคว

เปรง

5. ทำตารางคำให้นักเรียนเขียนคำที่อ่านได้ ทั้งแนวนอนและแนวตั้ง เมื่อเขียนแล้วให้อ่านและสะกดคำควย เช่น

แนวนอน

1.

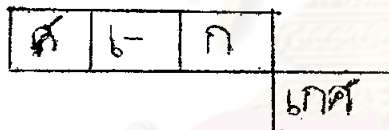
2.

3.

แนวตั้ง

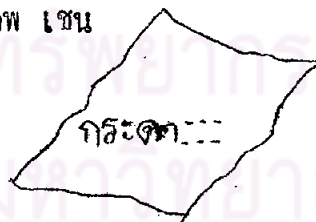
1.

6. ฝึกให้เด็กสร้างคำ โดยเรียง สระ พยัญชนะ ตัวสะกดที่กำหนดให้ลงในกรอบสี่เหลี่ยมที่กำหนดให้ ให้เป็นคำที่มีความหมาย แล้วอ่านและสะกดคำตัวอย่าง

7. แบบฝึกหัดการหารูปภาพ

ตัวอย่าง ภาพต่อไปนี้ เป็นภาพอะไรเอ่ย นักเรียนจะทราบได้โดยเติมตัวสะกดมาตราแมกกลงในช่องว่างในภาพ เช่น

8. แบบฝึกหัดหาปัญหาจาก ความหมายและคำอ่านที่กำหนดให้ แล้วให้นักเรียนเขียนคำที่สะกดถูกต้อง

ตัวอย่าง

ความหมาย	คำอ่าน	คำเขียน
สิ่งที่เกิดขึ้นให้เห็น ยศ คุณงามความดี	ปรา - กค เกียก - ทิ - ยค	ปรากฏ -----

9. ให้เขียนคำที่ออกเสียงอ่านในคำต่าง ๆ เช่น

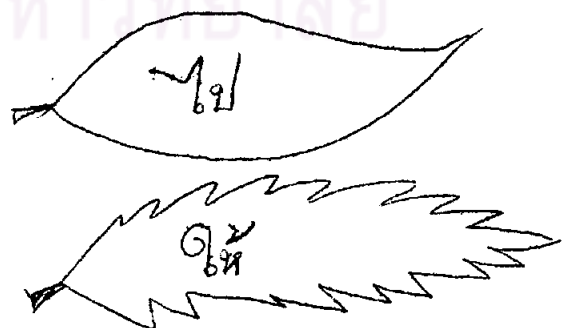
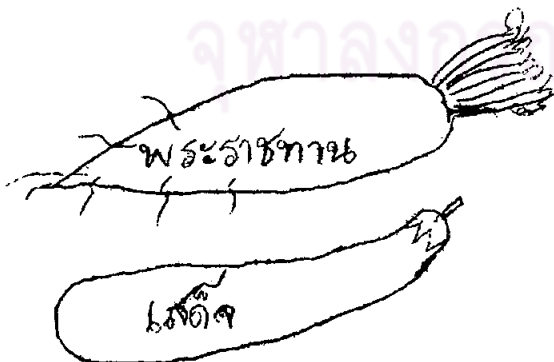
ปฏิทิน อ่านว่า ปะ - ทิ - ทิน

10. ให้นักเรียนขีดเส้นโยงคำกับภาพที่มีความหมายตรงกัน

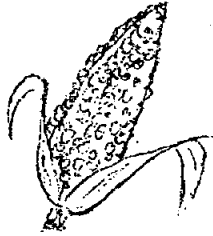
11. ให้นักเรียนโยงคำที่ไม่สมบูรณ์มาก่อนแล้วได้ความสมบูรณ์ เช่น

รัฐ	ยาท
พิ	บาล
มาร	ฐิ

12. ให้นักเรียนโยงรูปภาพกับคำที่มีความหมายตรงกัน เช่น กล้วยไม้
ใหญ่กับผักชนิดใด

13. บอกชื่อภาพ นำภาพพืชผักสวนครัว ผลไม้ หรือสัตว์ที่นักเรียนรู้จักให้นักเรียนใส่ชื่อให้มีความหมายตรงกับภาพ เช่น

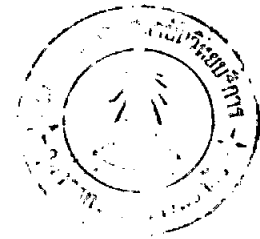
ข้าว

สับปะ.....

มัง

14. ฝึกทายปัญหา ฉันคือมิตร

ตัวอย่าง เป็นสิ่งของ ทำด้วยดิน ปั้นเป็นแห่งสี่เหลี่ยม แล้วนำไปเผา เราใช้ก่อเป็นกำแพงบ้าน ลักษณะพิเศษของฉันคือ มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแมก

คำตอบคือ

อิฐ

ฉันเป็นใครเอ่ย ?

เป็นที่ชุมนุมชน ผู้คนชอบไปจับจ่ายของกินของใช้ทุกเช้าทุกเย็น

แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่เสนอแนะไว้นี้ จะช่วยให้การเรียนรู้สะกดคำของเด็กสนุกสนานมากขึ้น ถ้าได้นำมาใช้ในห้องเรียน เป็นการฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยของเด็ก ก็สามารถช่วยฝึกทักษะการอ่าน การรู้ความหมายของคำ และมีผลทำให้เด็กสะกดคำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

ส่วนแนวทางที่จะกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนสะกดคำนั้น ฮอว์น (Horn) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้รู้ถึงคุณค่าในความสามารถของคนที่จะนำมาสะกดคำไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ได้

2. ให้นักเรียนเข้าใจถึงการสะกดคำในบทเรียนต่าง ๆ และมีการแก้ไขใ้ถูกต้อง

3. ให้นักเรียนทราบถึงผลการสะกดคำด้วยตนเอง ครูเป็นผู้คอยกระตุ้นชี้แนะเท่านั้น

4. ในแต่ละสัปดาห์ ครูควรทำแผนภูมิความก้าวหน้าในการสะกดคำของนักเรียนแต่ละคน

5. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดมุ่งหมายของการสะกดคำ อันจะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมได้แสดงความคิดเห็น และรับผิดชอบอีกด้วย

6. ครูหรือนักเรียนควรจะได้แสดงท่าทางประกอบ เพื่ออธิบายความหมายของคำให้เข้าใจยิ่งขึ้นด้วย

7. ให้นักเรียนที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน

สิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีในการเรียนเขียนสะกดคำ ได้แก่ เกม การให้รางวัลโดยคะแนน คำชมเชย ให้ดาว¹ ฯลฯ

การฝึกเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเฉพาะในช่วงเวลาภาษาไทยนั้น ไม่เป็นการเพียงพอ ครูต้องสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย เช่น คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ฯลฯ

เมื่อครูให้นักเรียนเขียนแล้ว จะต้องดูความถูกต้องของการใช้ตัวสะกด ตัวการันต์

¹ Earnest Horn, Teaching Spelling. (Washing D.C. : American Educational Assoc, 1954), pp. 19 - 20.

ควย เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกเขียนตัวสะกดใ้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น¹

เกี่ยวกับการสอนเขียนตัวสะกดคำนี้ นักการศึกษาในต่างประเทศก็ได้ให้ความสนใจกันมาก สกอต (Scott) และวิลสัน (Wilson) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าการสอนเขียนสะกดคำนั้น ครูต้องเลือกคำที่จะมาสอน และทดสอบโดยใช้คำที่สอนไปแล้ว การทดสอบคำที่นักเรียนไม่เคยเรียน ตลอดจนคำที่ครูจัดให้โดยไม่คำนึงถึงระดับชั้นและวัยของนักเรียน ถือว่าเป็นการสอนและการทดสอบที่ไม่ดี² ซึ่งสอดคล้องกับ ฮิลเดเรท (Hildreth) โคกลาวถึงคำกล่าวของ Decroly. นักการศึกษาชาวเบลเยี่ยมเห็นว่า การเรียนเขียนจะได้ผลดีคือเมื่อใ้เรียนควยตนเอง หรือถ้อยคำที่นักเรียนต้องการจะแสดงออก แล้วจะมีความหมายต่อนักเรียนเป็นอย่างดี และจะส่งผลให้การเขียนของนักเรียนดีอีกด้วย³ นอกจากนี้ ฮอร์น (Horn) ได้เสนอข้อคิดเห็นว่า "การเลือกคำมาสอนเขียนสะกดคำนั้นควรให้เหมาะกับระดับชั้นของผู้เรียน เป็นคำที่ผู้เรียนใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน และในหนังสือเรียนก็ควรบรรจุคำให้เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นควย เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกและสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง"⁴

¹วิทยาลัยครูมหาสารคาม, เอกสารทางวิชาการฉบับที่ 7 การอบรมสัมมนาครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษา (มหาสารคาม : โรงพิมพ์โครงการฝึกหัดครูและบริหารการศึกษา วิทยาลัยครูมหาสารคาม, 2516), หน้า 33-34.

²Helens E. Scott and Wilson M. Guy, "Acritical Examination of Spelling Words in One Speller in relation to Four Standardized Tests in Speleing," Journal of Educational Research. 5(January, 1956) : 331 - 342.

³Gertrude H. Hildreth, Readiness for School Beginners. (New York : World Book Company, 1950), pp. 327 - 332.

⁴Earnest Horn, Teaching Spelling. (Washing D.C. : American Educational Assoc, 1954) pp. 7 - 9.

ในการสอนสะกดคำนั้น วิธีการที่ครูทั่ว ๆ ไปใช้กันอยู่เสมอก็คือ การเขียนตามคำบอกของครู การเขียนตามคำบอกจึงนับเป็นวิธีที่สำคัญอย่างหนึ่งในการสอนภาษาไทยซึ่งครูผู้หวังผลในการสอนภาษาไทยจะต้องไม่ละเลย เพราะการสอนเขียนตามคำบอกมีคุณค่าหลายประการ ดังนี้

1. เน้นการฝึกฟังอย่างมีสมาธิก่อนที่จะเขียน
2. เน้นการจำข้อความหรือประโยคที่เขียนให้ได้
3. ฝึกความละเอียดรอบคอบในการเขียนคำต่าง ๆ
4. ฝึกให้สนใจที่จะตรวจสอบ แก้ไขความผิดพลาดของนักเรียนเอง
5. ช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าการชี้คหรือการชี้ทำ

เครื่องหมายหน้าคำที่ถูกหรือคำที่ผิด¹

การเขียนตามคำบอกจึงนับว่ามีประโยชน์มาก จำเป็นต้องฝึกอยู่เสมอ โดยปกติแล้วครูจะอ่านข้อความที่จะเขียนให้นักเรียนฟังก่อนหนึ่งครั้ง แล้วครูจะถามถึงคำยากที่นักเรียนฟังแล้วเขียนไม่ได้ ครูอาจเขียนหรือให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งเขียนบนกระดานคำ และฝึกสะกด เมื่อจะเริ่มเขียนตามคำบอกครูจะอ่านประโยคหรือวลีหรือคำสองครั้ง โดยครั้งแรกนักเรียนฟังและคิดสะกดตาม ครั้งที่สองจึงค่อยลงมือเขียนตามที่ครูบอก ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเขียนคำหรือวลี หรือประโยคต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ² ข้อสำคัญที่ควรเน้นในการเขียนตามคำบอกก็คือ การสะกดคำ (Spelling) เพื่อมุ่งที่จะให้นักเรียนได้เขียนสะกดตัวได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ส่วนการแก้คำผิดนั้น ครูอาจเดินตรวจ

¹ บัณฑิต พฤษะวัน, เอกสารประกอบการเรียนประถม 322 การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา (พิษณุโลก : มศว. พิษณุโลก, 2521), หน้า 76-77.

² บัณฑิต พฤษะวัน, แนวการสอนสำเนียงรูป คู่มือครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2519), หน้า 201.

ทีละคนในเมื่อจำนวนนักเรียนมีไม่มากนัก ถ้าจำนวนนักเรียนมีมาก ครูอาจใช้วิธีการให้เปลี่ยนกันตรวจ หรือให้นักเรียนตรวจงานด้วยตนเอง แต่ครูจะต้องตรวจดูความถูกต้องอีกควย หลังจากให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจหรือตรวจเองอีกครั้งหนึ่ง¹

กิจกรรมในการสอนเขียนตามคำบอกให้โดยผลและนักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน อุดม เรียงสุวรรณ ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนจับมันทีกข้อความตามคำอธิบายของครู
2. หาข้อความทั้งรอยแก้วและรอยกรองที่ติดานให้นักเรียนฟังแล้วเขียนตามให้ถูกต้อง
3. ให้นักเรียนอ่านข้อความต่าง ๆ ให้เพื่อนฟังแล้วบอกให้เพื่อนเขียนตาม
4. ให้นักเรียนเตรียมข้อความยาวพอสมควร เล่าให้เพื่อนฟัง แล้วให้เพื่อนเขียนให้ถูกต้องตามข้อความที่เล่า
5. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม แล้วให้แต่ละกลุ่มหาคำที่ออกเสียงเหมือนกัน ใกล้เคียงกัน แต่สะกดต่างกันตามความหมายที่ใช้ เช่น หน้า นานา ชัน ชรรค์ ฯลฯ หรือให้หาคำที่มีอักษรนำและไม่มีอักษรนำ หรือให้หาคำที่ออกเสียงวรรณยุกต์เดียวกันที่มีทั้งรูปและไม่มีรูป เช่น ขา กา ป่า ลา ฯลฯ เป็นต้น
6. เล่นเกมจำข้อความ โดยครูหรือนักเรียนเขียนข้อความบนกระดานคำหรือทำเป็นบัตรคำใส่กระเปาะผนังให้นักเรียนอ่านแล้วลบหรือปิด และให้นักเรียนเขียนตามข้อความที่อ่าน ถ้าใครหรือกลุ่มใดเขียนได้ถูกต้องมาก ก็จะเป็นฝ่ายชนะ
7. ครูบันทึกเพลงที่น่าสนใจ เมื่อเรื่องมีคติมาเปิดให้นักเรียนฟัง แล้วให้เขียนเนื้อร้อง ซึ่งครูอาจแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มก็ได้ ครูต้องคำนึงถึงการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องควย ต่อจากนั้นอาจจะต่อควยกิจกรรมให้นักเรียนใครร้องเพลงรวมกัน ช่วย

¹วิเชียร อชิโนบุญวัฒน์, วิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา (นครสวรรค์: วิทยาลัยครูนครสวรรค์, 2514), หน้า 102.

ให้เกิดความสนุกสนาน ทั้งได้ฟังรสของภาษาอีกด้วย¹

นอกจากนี้ จากการศึกษาของเกรย์ (Gray) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง การเขียนสะกดคำกับการอ่าน พบว่า การสะกดคำกับการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานอกริสันและเพอร์รี่ (Morrison and Perry) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับสามถึงระดับห้า โดยใช้แบบทดสอบ California Short - Form Test of Mental Maturity พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กัน สำหรับนักเรียนที่เรียนในระดับต่ำ ส่วนนักเรียนในระดับสูงความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ³

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ถ้านักเรียนอ่านเก่งก็จะสามารถสะกดคำได้ก็ด้วย ฉะนั้นครูจะต้องคำนึงถึงการสอนอ่านที่ถูกต้องด้วย เพื่อให้เด็กอ่านได้คล่องจะช่วยให้ความสามารถในการสะกดคำก็ตามไปด้วย วิธีการสอนอ่านที่เอื้อต่อการสะกดคำคือ การสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ

¹อุบล เวียงสุวรรณ, วิชาครูชุมชนมัธยมศึกษาตอน 2 หลักการสอนและวิธีสอน และวิธีสอนวิชาเฉพาะ (กรุงเทพฯพจนานุกรม : สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย, 2509), หน้า 47-48.

²William S. Gray, "A summary of Reading Investigation on July 1, 1947 to June 30, 1948," The Journal of Educational Research. 42(February 1949) . 42.

³Ida E. Morrison and Ida F. Perry, "Spelling and Reading Relationship with Incidence of Retardation and Acceleration," Journal of Educational Research. 52(February 1959) : 222 - 227.

การสอนอ่านแบบสะกดคำผสมคำ (Discarded or Synthetic Method)

วิธีสอนแบบนี้อาศัยหลักการคิดตัวอักษรที่กำหนดให้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทำหน้าที่แทนเสียงให้เกิดการผสมผสานเป็นคำพูด มักจะเริ่มออกเสียงพยัญชนะ สระ และตัวสะกดออกเสียงเป็นคำพูดทีละคำ โดยลำดับ การสอนแบบนี้จะมุ่งใหญ่เรียนท่องจำพยัญชนะทั้งหมดให้ได้อีกก่อน เมื่อจำพยัญชนะไคแมนยำจึงนำสระทีละรูปสองรูปมาผสมให้อ่านแบบสะกดตัวผสมคำเป็นคำ ๆ ไข่ เมื่ออ่านแบบสะกดตัวผสมคำได้แล้ว จึงให้อ่านเป็นคำ เป็นประโยคซ้ำอีกครั้งหนึ่ง¹

ฉวีวรรณ จึงเจริญ ไคกล่าวถึงการสอนอ่านโดยการสะกดคำ (Spelling Method) ว่าเป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้เด็กรู้จัก และเข้าใจหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่ง เพื่อช่วยให้สามารถอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ชัดเจนถูกต้องยิ่งขึ้น และช่วยให้เด็กสามารถเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้องและแม่นยำยิ่งขึ้นด้วย เช่น กิน สะกดคำเป็น กอ - อี - นอ - กิน การสอนด้วยวิธีนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการคือ สอนให้สามารถอ่านคำยากได้ด้วยตนเอง และสอนให้สามารถเขียนคำได้แม่นยำ²

นิตยา ฤทธิโยธี ไคกล่าวถึงเรื่องการสะกดคำว่า

"การสะกดคำหรือที่ในภาษาอังกฤษเรียกว่า A Spelling Method เป็นวิธีการช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง มีกระบวนการเรียนคือ เรียนรู้คำ ฝึกออกเสียงคำ

¹ บันสีอ พลุชะวัน, อุเทศการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2522), หน้า 65.

² ฉวีวรรณ จึงเจริญ, แนวการสอนอ่านสำหรับชั้นอนุบาลเด็กเล็กประถม ปีที่ 1 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2516), หน้า 2.

เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง จำรูปร่างของคำ และ
จำลำดับของตัวอักษรในคำนั้น ๆ ได้ แล้วจึงฝึกเขียนคำจาก
ความจำ"¹

การสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำนี้ แบ่งออกเป็นวิธีสอนแบบต่าง ๆ คือ

1. การสอนแบบแจกลูก (The Phonic Method)

ยงค์ อิงคเวทย์ กล่าวว่

"การสอนแจกลูกเท่ากับช่วยให้เด็กมีกุญแจประจำตัวสำหรับเด็กจะ
เรียนคำใดเองโดยไม่ต้องพึ่งครู มักจะปรากฏเสมอว่าเด็กที่ไม่เคย
ได้รับการฝึกหัดการแจกลูกสะกดคำนั้น แม้จะเรียนถึงชั้นมัธยมศึกษา
แล้วก็มักจะเกิดความลังเลในการอ่านเสมอ เมื่อพบคำที่มีเสียงอ่าน
หรือรูปของคำผิดแปลกไปจากที่เคยเรียนมา ฉะนั้นการสอนแจกลูกหรือ
เทียบเสียงและการสะกดคำจึงเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ใน
การสอนอ่านภาษาไทยในโรงเรียน"²

วิธีอ่านแบบแจกลูก กิติยวดี บุญซื่อ กล่าวว่ "การอ่านแบบแจกลูกได้
แก่การแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกด หรือวรรณยุกต์ ออกจากคำแล้วอ่านรวมอีกครั้ง
หนึ่ง เป็นการอ่านแบบประสมอักษร เช่น

¹นิตยา ฤทธิโยธี, "ทำอย่างไรจึงจะสอนให้เด็กสะกดคำได้ดี,"
ประชาศึกษา (กุมภาพันธ์ 2507) : 403.

²ยงค์ อิงคเวทย์, "การสอนแจกลูกสะกดคำในชั้นประถมต้น," ศูนย์ศึกษา
(พฤศจิกายน 2508) : 38.

พยัญชนะ		สระ			
ป	+	า			อ่านว่า ปา
พยัญชนะ		สระ		ตัวสะกด	
ป	+	า	+	น	อ่านว่า ปาน
พยัญชนะ		สระ		วรรณยุกต์	
พ	+	า	+	'	อ่านว่า พิ
พยัญชนะ		สระ		ตัวสะกด	วรรณยุกต์
ม	+	า	+	น	อ่านว่า มาน
พยัญชนะ		สระ		ตัวสะกด	การันต์
พ	+	แ	+	ท	ย
					อ่านว่า แพทย์

ยงค์ อิงคเวทย์ กล่าวถึง การสอนแจกลูกและสะกดคำว่า ควรแบ่งสอนตาม ลำดับความยากง่ายให้เหมาะกับกระบวนการสอนอ่านในชั้น สรุปลงเป็นชั้น ๆ ได้คือ

1. ให้ฟังคำต่าง ๆ ประกอบขึ้นด้วย เสียงต่าง ๆ กัน ให้เด็กหัดพูดออกเสียง คำต่าง ๆ ให้ชัดเจน ควรใช้แบบฝึกหัดรวมกลุ่มคำ พยัญชนะที่ออกเสียงเหมือน ๆ กัน
2. สังเกตเทียบเสียงต่าง ๆ ด้วยหู ให้เด็กหัดฟังว่า ที่เพื่อนหรือครูพูดเป็น ประโยคนั้น มีคำอะไรอยู่บ้าง และเทียบเสียงกัน เช่น กา ขา มา นา

¹ กิติยวดี บุญเชื้อ, "กลุ่มทักษะ : ภาษาไทย," ใน หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ, สุมิตร คุณานุสร, บรรณาธิการ. (กรุงเทพมหานคร : บริษัทสารมวลชน, 2520), หน้า 93.

3. สังเกตคำต่างคำควบกล้ำ ให้เรียนก่อนอ่านคำทั้งคำ และจำรูปของคำทั้งคำ

4. ให้รู้จักแยกเสียงของพยัญชนะต้น คำที่เค็ก ไค้อานพ และออกเสียงให้ชัด
ถูกต้องได้แก่เสียงของ

น ร ฎ ก อ ล ว ง ย ห
ม ช ป ค ส บ พ ฉ ท ข
ค ฝ ถ ข ฉ

5. รู้จักออกเสียงสระยาว แม่ ก. กา ไค้แก

า อ อ ไ - แ - โ - อ ัว
เีย เือ เือ ไ - เา - ำ ไ

6. รู้จักออกเสียงพยัญชนะทั้งหมดได้

7. รู้จักผันเสียงตามลาคัม คังนี้

ผันอักษรกลาง : ✓ * *

ผันอักษรสูง : ✓

ผันอักษรต่ำ : ✓

8. รู้จักอ่านตามเสียงสระ 28 เสียง

9. เรียนรู้ว่า ถ้าคำใดมี ห นำ คำนั้นอ่านเสียงอักษรสูง หรืออ่านเสียง
สูง เช่น

สระเสียงยาว และคำเป็น - หงาย เหนือ หญา

สระเสียงสั้น และคำตาย - หนัก หนัก หิม

10. เรียนรู้เรื่องหลักการลงท้ายเสียงของคำหรือตัวสะกดกรรมาคือ แม่กม
แม่กข แม่กน แม่กค แม่กง แม่กก แม่เกย และแม่เกอว

หมายเหตุ แมกม เป็นเสียงริมฝีปาก เค้กสังเกตุการออกเสียงของครูและของเพื่อนไ้กาย เมื่อเค้กเกิดความเข้าใจหลักของการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในแมกม แมกมแล้ว ท่อไปจะทอควยแมอะไรก็ไม่ลำบากนัก

11. เรียนรู้การออกเสียงของอักษรคล้าย ๆ ถูกทอง
12. เรียนรู้และอ่านอักษรนำต่าง ๆ เช่น ส่น่า ช่น่า ฯลฯ
13. เรียนรู้ว่า คำบางคำมีตัวอักษรที่ไม่ทองออกเสียงจะมีเครื่องหมายการันต์กำกับไว้ คำเหล่านี้มีที่มาเดิมมาจากภาษาบาลี หรือสันสกฤต และภาษาอื่น ๆ เช่น รัตนันต์ จันทร์ จะไม่ทองอ่านออกเสียงพยัญชนะตัวนั้น
14. เรียนรู้ว่า การสะกดในแมต่าง ๆ ยังมีวิธีสะกดตัวควยพยัญชนะอื่น ๆ อีก และทองจำได้ เช่น แมกม - กราย ภาพ แมกก - นก สุข¹

2. การสะกดตามตัวอักษร (ALPHABET METHOD)

กิตยวดี บุญเชื้อ กล่าวว่า "การสะกดตามตัวอักษร เป็นการสอนอ่านโดยให้ออกเสียงตัวอักษรที่มองเห็น เช่น คำว่า คนออกเสียงเป็น ค - น - คน คำว่า คอนออกเสียงว่า ค - อ - น - คอน ซึ่งจุดอ่อนของการสะกดแบบนี้ทำให้ผู้อ่านออกเสียงจับหลักไม่ไ้คว่า คำที่อ่านประกอบไปควย พยัญชนะ สระ และตัวสะกดอะอะไร"²

¹พงศ์ อิงคเวทย์, "การสอนแจกถูกสะกดคำในชั้นประถมต้น," ศูนย์ศึกษา (พฤศจิกายน 2508) : 38.

²สัมภาษณ์ กิตยวดี บุญเชื้อ, อ้างถึงใน อ.โรลันด์ ชุมชิต, "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่งที่สอนโดยวิธีสะกดแบบแจกถูกกับแบบเสียงไหล," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 34.

3. การสอนแบบเสียงไหล (Flowing Sound Method)

ภิกษุชิวี่ บัญชื้อ กล่าวว่ำ "การสะกดแบบเสียงไหลเป็นวิธีที่เด็กจำหลักการสะกดได้เร็วโดยจำคำเป็นช่วง ๆ

ช่วงที่ 1 พยัญชนะ สระ เช่น บ + ำ - บำ (คำใหม่ 1)

ช่วงที่ 2 คำใหม่ 1 ตัวสะกด เช่น บำ + ฅ - บำฅ (คำใหม่ 2)

ช่วงที่ 3 คำใหม่ 2 วรณยุกต์ เช่น บำฅ + ุ - บำฅุ (คำใหม่ 3)

นักเรียนจะสร้างคำใหม่ 3 ครั้ง คือ บำ บำฅ บำฅุ

จุดประสงค์คือ ให้เด็กค่อย ๆ เห็นสิ่งที่เพิ่มเข้ามาทีละน้อย เริ่มตั้งแต่

ขั้นที่ 1 พยัญชนะ เพิ่ม สระ

ขั้นที่ 2 พยัญชนะ สระ เพิ่มตัวสะกด

ขั้นที่ 3 พยัญชนะ สระ ตัวสะกด เพิ่มวรรณยุกต์

จุดดีของการสะกดแบบนี้

1. เด็กได้เห็นการเพิ่มของอักษรเป็นช่วง ๆ

2. เด็กได้ค้นเคำคำใหม่ที 1 เพื่อสร้างคำใหม่ที 2 ที 3 เช่น

บำ + ฅ - บำฅ	} คำใหม่ที 2
บำ + ฅ - บำฅ	
บำ + ฅ - บำฅ	

บำฅ + ุ - บำฅุ	} คำใหม่ที 3
บำฅ + ุ - บำฅุ	

จุดอ่อนของการสะกดแบบนี้

มีคำหลาย ๆ คำซึ่งอาจจะต้องเป็นช้อยกเว้นเพื่อการสะกดแบบนี้ และการสะกดตัวควบกล้ำอาจจะมึปัญหาทำให้เด็กไม่เข้าใจ เพราะการอ่านตัวควบ เลยทำให้เด็กสับสนว่ามีพยัญชนะตัวนี้ตัวยหรือไม่วั้น เช่น คำว่า

หมอ → หม + อ

หมา → หม + า

แต่ หม ที่ควบกันนี้อ่าน หมอ จึงไม่มีความแตกต่างในการอ่านระหว่าง
คำว่า หม และ หมอ หรือคำว่า ครู ก็จะสะกดว่า

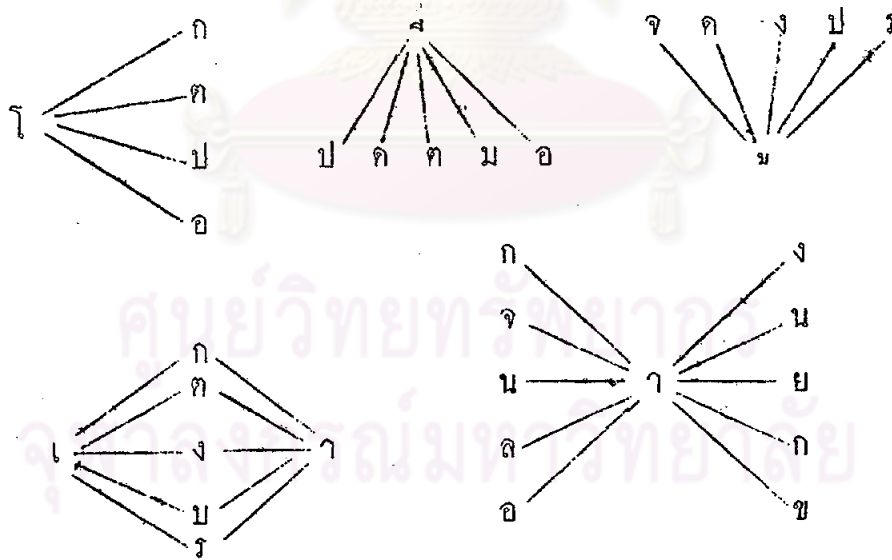
ค + ร - ครอ

ครอ + ู - ครู

ทำให้เกิดเกิดความสับสน และไม่แน่ใจในหลักการสะกด ครูเองก็เกิด
ความลำบากใจในการให้หลักที่แน่นอนแก่เด็ก¹

4. การอ่านแบบครึ่งสระ

กิติยวดี บุญชื้อ กล่าวว่า เป็นการอ่านแบบครึ่งสระไว้กับที่ แล้วหา
พยัญชนะมาประกอบ เช่น

¹ สัมภาษณ์ กิติยวดี บุญชื้อ, อ้างถึงใน อรุโณทัย ชุ่มชิต, "การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง ที่สอนโดยวิธีสะกดแบบแจกลูกกับเสียงไหล," หน้า 35.

การอ่านแบบนี้เหมาะสำหรับเด็กที่ยังจำเสียงสระและพยัญชนะได้ไม่แน่นอน จะช่วยให้เด็กเกิดความแม่นยำขึ้น อุปกรณ์สร้างไวยากรณ์ การอ่านแบบนี้กำลังเป็นที่นิยมมากขึ้นในโรงเรียนประถมทั่วไป

ง. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนสะกดคำ

ในต่างประเทศได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนสะกดคำซึ่งน่าสนใจ ดังนี้

ปี ค.ศ. 1970 สแลตเทอรี (Slattery) ได้ทดลองสอนการสะกดคำให้นักเรียนในระดับ 9 จำนวน 320 คน การสอนเริ่มด้วยการให้นักเรียนฝึกฝนสะกดคำให้ถูกต้องโดยใช้คำต่าง ๆ กัน ผลปรากฏว่า วิธีสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น แต่ยังคงมีการสะกดผิดบ้าง เนื่องจากการใช้สถานการณ์แตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตาม ถ้าต้องการให้นักเรียนสามารถสะกดคำอย่างถูกต้อง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกฝนการสะกดคำต่าง ๆ มาก ๆ¹

ในปี ค.ศ. 1972 มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนสะกดคำของเมทคาล์ฟ (Metcalf) ซึ่งศึกษาเรื่อง "การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบการสอนสะกดคำด้วยอุปกรณ์การเรียนสะกดคำกับการฝึกสะกดคำตามแบบแผนเดิมของผู้ใหญ่ที่ไม่มีหนังสือในทัศนสถาน" ตัวอย่างประชากรคือ นักโทษในทัศนสถานกลางที่ Tallahassee และ Florida State

¹ Patterick Danial Slattery, "Effects of Practice and Emphasis on the Serial-Error-Curve in Spelling Performance," Dissertation Abstracts, 30(March 1970) : 38014.

แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนเป็นแบบต่าง ๆ ของ Gray - Votaw - Rogers General Achievement Test เขาทำการทดลองโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง สอนด้วยโปรแกรมที่ใช้อุปกรณ์การเรียนสะกดคำ (Spelling kit) กลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีตามแบบแผนเดิมเป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสะกดคำ การรู้คำศัพท์ในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานดังนี้

1. ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการทดลอง 2 กลุ่ม แต่กลุ่มทดลองมีความสามารถในการสะกดคำสูงกว่ากลุ่มควบคุม
2. การรู้คำศัพท์ในการอ่านของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
3. ความเข้าใจในการอ่านของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ¹

ในปี ค.ศ. 1975 สเปนเจอร์ (Spangler) ได้ศึกษาการสอนสะกดคำ โดยใช้วิธีการฟังและการมองเห็นของนักเรียนในระดับหนึ่งถึงระดับหก จำนวน 386 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบการฟังและแบบทดสอบการเห็น สำหรับแบบทดสอบการฟังดำเนินการโดยให้ฟังจากเทปโทรทัศน์ที่ไม่มีภาพจอ ส่วนการทดสอบการเห็นนั้น จะมีเทปโทรทัศน์ฉายให้นักเรียนดู คำที่นำมาสะกดก็นำมาจากแบบเรียน นักเรียนในระดับต้น ๆ จะสอนสะกดคำ 10 คำ ในระดับสูงขึ้นไปจะสอน 15 คำ ใช้เวลาในการทดลองสามสัปดาห์ พบว่าในชั้นระดับต้นจะมีความแตกต่างระหว่างความจำ โดยการฟังและการเห็น นอกจากนี้ยังพบว่าความแตกต่างระหว่างความจำโดยการฟังและการเห็นจะลดลงจากชั้นในระดับต้นจนถึงระดับหก²

¹ Richard J. Metcalf, " A Study to Compare the Effectiveness of a Programed Linguistic Spelling Kit with Traditional Methods of Teaching Spelling to Functionally Illiterate Adults in Correctional Institutions, " Dissertation Abstracts , 32 (May 1972) : 6083 - 6084 A.

² Richard Burton Spangler , " Auditory and Visual Teaching of Spelling and the Modality Preferences of Elementary School Children , " Dissertation Abstracts International , 6(December 1975) : 3573 - A.

ในปี ค.ศ. 1976 โจนส์ (Jobs) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความคงทนในการสะกดคำ โดยใช้วิธีฝึกด้วยการเลียนแบบ และการสังเกต ซึ่งให้ทราบและไม่ทราบผลการเรียน ใช้กลุ่มตัวอย่าง 12 คน แบ่งเป็นสี่กลุ่ม ๆ ละ สามคน ในสามคนนั้นจะให้ฝึกด้วยการเลียนแบบหนึ่งคน ส่วนอีกสองคนให้ฝึกเป็นผู้สังเกตหลังจากฝึก มีการทดสอบโดยการถาม พบว่า การฝึกสะกดคำโดยการเลียนแบบได้รับความสำเร็จในการเรียนสะกดคำ และมีความคงทนในการจำได้ดีกว่าการสอนโดยใหม่มีการสังเกต¹

จากการวิจัยเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ พอสรุปได้ว่า การสอนสะกดคำที่จะให้ได้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสะกดคำสูงนั้นมีหลายแบบ ได้แก่ การสอนโดยการเลียนแบบ การให้สังเกต การให้นักเรียนใคร่จุกตัวอักษรทั้งหมดก่อน การเขียนตามคำบอก การฟังและการมองเห็นภาพในขณะที่ฟัง สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่คือนักเรียนจะต้องออกเสียงใหญ่ๆของ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนสะกดคำมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ

การเรียนรู้เพื่อเขียนสะกดคำต้องอาศัยความสามารถสูง เพราะธรรมชาติการเรียนรู้สะกดคำนั้น ต้องอาศัยทักษะและความสามารถหลาย ๆ ด้าน ดังที่เยอเบอร์ริชและคณะ (Gerberich and others) ได้กล่าวไว้

¹Nancy Kay Jobs, "The Acquisition and Retention of Spelling Through Imitation Training and observational Learning with and Without Feed back," Dissertation Abstracts International. 8(February 1976) : 5197-A.

การเรียนรู้การเขียนตัวสะกดคำของอาศัยความสามารถที่สูง มีจินตนาการ และมีความจำที่ช่วย จึงจะประสบความสำเร็จในการเขียนนอกจากนี้ยังต้องเป็นคนที่ตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องอยู่ตลอดเวลา และพร้อมเสมอที่จะเรียนรู้คำใหม่ ๆ ให้ถูกต้องด้วยความสามารถทางการเขียน สะกดคำของแต่ละบุคคลหมายถึงความสามารถในการเรียงพยางค์ สระ ได้อย่างถูกต้องในการเขียนคำต่าง ๆ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่ายต่างกัน โอกาสที่นักเรียนแต่ละคนจะเขียนได้ถูกต้อง ย่อมแตกต่างกันไปด้วย ความยากของคำกับความถูกต้องในการสะกดคำของเด็กจะแปรผันตรงกันข้าม คือ ถ้าคำที่เขียนทวีความยากขึ้น ความถูกต้องในการเขียนสะกดคำของเด็กจะลดลง¹

เกี่ยวกับเรื่องความยากง่ายของคำนี้ มีงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องและน่าสนใจดังนี้ คือ

ในปีการศึกษา 2519 แก้วตา ไทรงาม ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำภาษาไทยพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 96 คน จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษา และองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดระนอง โดยใช้คำพื้นฐานที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จำนวน 450 คำ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

¹J. Raymond Gerberich, Harry A. Green and A.N. Jorgensen, Measurement and Evaluations in the Modern School. (New York : David Mckay, 1962), p. 390.

1. คำที่ง่ายมากมี 7 คำ เป็นคำที่มีลักษณะพยางค์เดียว ไม่มีตัวสะกดและวรรณยุกต์
2. คำที่ง่ายมี 26 คำ เป็นคำพยางค์เดียว มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ไม่มีอักษรควบกล้ำ
3. คำที่ยากง่ายปานกลางมี 72 คำ เป็นคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ไม่มีตัวควบกล้ำ
4. คำที่ยากมี 197 คำ เป็นคำที่มีพยางค์เดียวและหลายพยางค์ มีวรรณยุกต์กำกับ เป็นคำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด
5. คำที่ยากมากมี 148 คำ เป็นคำที่มีหลายพยางค์ มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มี "อ" "ห" นำ เป็นคำพ้องเสียง คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และเด็กไม่ค่อยมีประสบการณ์¹

ต่อมาในปีการศึกษา 2521 เมื่อได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 แล้ว ได้มีผู้สนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนตัวสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งอีก คือ กวงเจื่อน สุกิตย ซึ่งได้ศึกษากับนักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัด และสังกัดกองการศึกษาเอกชน ในเขตอำเภอเมือง พระนครศรีอยุธยา จำนวน 134 คน โดยใช้คำพื้นฐานที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ จำนวน 470 คำ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และพบว่า

1. คำที่ง่ายมากมี 61 คำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว ไม่เป็นคำควบกล้ำ

¹ แก้วตา ไทรงาม, "ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง," (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520), หน้า 43 - 46.

2. คำที่ยากมี 98 คำ เป็นคำตามที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว สองพยางค์ มีวรรณยุกต์กำกับ เป็นคำพ้องเสียง

3. คำที่ยากง่ายปานกลาง มี 145 คำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว สองพยางค์ และสามพยางค์ คำพ้องเสียง คำที่ลึกรูป และเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม

4. คำที่ยากมี 132 คำ เป็นคำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำพ้องเสียง คำนามธรรม คำที่มีตัว "อ" "ห" และอักษรนำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่นักเรียนไม่ค่อยมีประสบการณ์

5. คำที่ยากมี 34 คำ เป็นคำที่มีหลายพยางค์ คำที่ลึกรูปและเปลี่ยนรูป เมื่อมีตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และคำควบกล้ำ¹

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำนี้พอสรุปได้ว่า คำต่าง ๆ ที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้จากแบบเรียนภาษาไทยนั้น มีความยากง่ายระดับปานกลาง คำที่ยากจะเป็นคำที่มีหลายพยางค์ คำที่มีอักษรนำ รวมทั้ง อ, ห นำด้วย คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และคำที่เด็กไม่ค่อยมีประสบการณ์

การศึกษาความยากง่ายของคำนี้ การพิจารณาว่าคำใดยากหรือง่ายนั้น พิจารณาจากจำนวนผู้เขียนผิดในคำหนึ่ง ๆ ถ้ามีผู้เขียนผิดน้อยก็เป็นคำง่าย ถ้าเขียนผิดมากก็เป็นคำยาก ในเรื่องเกี่ยวกับการเขียนผิดนี้ ได้มีผู้ศึกษาถึงลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนไว้ดังนี้คือ

¹ ทวงเคียน สุภิกขย์, "ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา," (ปริษณานุกรมการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2522), หน้า 108 - 112.

ในปี พ.ศ.2506 สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัยเรื่องเด็กและกรมสามัญศึกษา ได้ร่วมกันวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2503 สำหรับวิชาภาษาไทยชั้น ประถมปีที่ 1 ได้วัดทักษะภาษาไทยด้านการอ่านและเขียนสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เหนือแรก จำนวน 10,243 คน ผลการวิจัยพบว่า มีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่เขียนไม่ได้เลย ลักษณะการเขียนสะกดคำผิดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบลักษณะการเขียนผิดดังนี้คือ

1. เขียนไม่ได้
2. เขียนเกือบถูก เพราะใส่สระ พยัญชนะผิดที่ เช่นกิน เขียนเป็น กิน
3. เขียนผิดเพราะไม่ใส่สระ วรรณยุกต์ พยัญชนะ หรือใส่พยัญชนะซ้ำที่

นอกจากนี้ในปี 2510 ประทีป ประทีปทอง ได้ศึกษาลักษณะการผิดของการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คำที่ไซท์ทดสอบมี 90 คำ เลือกมาจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1,145 คำ ที่ใช้ในหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2503 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคต้น ในเขตการศึกษา 3 จำนวน 1,272 คน กลุ่มตัวอย่างมีโรงเรียน 15 โรงเรียน เป็นโรงเรียนราษฎร์ 10 โรงเรียน เทศบาล 3 โรงเรียน ประชาบาลและอนุบาลอย่างละ 1 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเขียนสะกดคำของนักเรียนมี 20 แบบ ซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ

1. ลักษณะการเขียนสะกดคำผิดมากที่สุดคือ เด็กเขียนไม่ได้ เขียนไม่เป็นภาษาร้อยละ 61.22

¹ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัยเรื่องเด็ก และกรมสามัญศึกษา, รายงานการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น 2506 - 2508 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2509), หน้า 257 - 261.

2. เขียนเกือบถูก ผิดบางส่วน เช่น ใส่วรรณยุกต์ผิดที่ เขียนเกินในเรื่องแม่สะกด พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ร้อยละ 37.53

3. เขียนคำยกเว้นผิด ซึ่งมีจำนวนน้อย เพราะชั้นมีคำยกเว้นไม่มากนัก¹

งานวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับความยากง่ายของคำมีดังนี้คือ

ในปี ค.ศ.1955 บลูเมอร์ (Bloomer) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ โดยสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำจากคำต่างๆ ในหนังสืออ่าน 3 เล่ม พบว่า คำที่มีหลายพยางค์ยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ คำที่มีสระผสมและคำที่มีตัวควบคู่ เขียนสะกดคำได้ยาก ถ้าจะพิจารณาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำแล้ว พิจารณาได้จากความยาวของคำ คือ คำที่มีความยาวมากจะเขียนสะกดคำได้ยากกว่าคำสั้น ๆ²

ในปี ค.ศ.1970 จอห์นสัน (Johnson) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สาม ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ในรัฐไวโอมิ่ง โคโลราโด และยูทาห์ โดยให้เด็กเขียนคำที่เด็กใช้อยู่เสมอ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำของเด็กแล้วพบว่า เด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกดต่างกัน จอห์นสันเสนอแนะว่า ครูควรใช้เวลาช่วยเหลือเด็กนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนตัวสะกดคำและควรสอนเด็กเป็นรายบุคคล³

¹ประทีป ประทีปทอง, การศึกษาลักษณะการผิดของการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเขตเทศบาลเมือง ภาคการศึกษา 3 ปีการศึกษา 2510 (หน่วยศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 3, 2510), หน้า 31 - 32.

²Richard A. Bloomer, "Word Length and Complexity Variables in Spelling Difficulty" Journal of Educational Research. 7(March 1956) : 531 - 535.

³Jarrus Burdett Johnson, "An Analysis of Spelling Difficulties of Common Words Used with High Frequency", Dissertation Abstracts International. 1(July 1972) : 79-A-80 A.

การศึกษาของบลูเมอร์และจอห์นสัน แสดงให้เห็นว่า คำที่เด็กเขียนสะกดคำได้ ยาก ไต่แก คำที่มีสระผสม คำควบกล้ำ คำพ้องเสียง คำที่มีตัวสะกดหลายตัวจะยากกว่า คำที่มีตัวสะกดน้อยตัว

แบรดฟิลด์และสจวต (Bradfield and Stewart) ได้ให้ความเห็นในการจัดลำดับความยากง่ายของคำว่า การจัดลำดับความยากง่ายของคำ จากคำที่เด็กส่วนมากเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจนถึงคำที่เด็กเขียนสะกดถูกเพียงส่วนน้อย โดยมีต้องใช้วิธีการทางสถิติเข้าช่วย นั่นคือการจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้น พิจารณาจากการเขียนสะกดผิดของนักเรียนในแต่ละคำ คำใดนักเรียนเขียนผิดมากที่สุดก็เป็นคำยากที่สุด และคำใดนักเรียนเขียนผิดน้อย หรือไม่ผิดเลย ก็จัดว่าเป็นคำง่าย¹

3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของนักเรียนตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

ในปี พ.ศ.2503 นวลเพ็ญ โกศลเศรษฐ์ ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กในกรุงเทพฯ พบว่าเด็กเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง มีพัฒนาการทางถ้อยคำมากกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ โดยเฉพาะในชั้น ม.3 (ป.7)²

¹James M. Bradfield and H. Moredock Stewart, Measurement and Evaluation in Education, (New York : McMilland Company, 1957), p. 244.

²Nuanpen Kosolsreth, "A Study of Verbal Development of Children in Two Secondary School in Bangkok", (Master's thesis Bangkok, The Collage of Education in Collaboration with International Institute for Child Study, 1960), p. 24, 119.

ต่อมาในปี พ.ศ.2507 อินทร์ ศรีคุณ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการ
 ฟัง อ่าน และการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนที่กำลัง
 เรียนเข้าชั้นประถม 4 ของโรงเรียน 6 แห่งในจังหวัดนครราชสีมา รวม 246 คน ผล
 การวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพรับราชการ และค้าขายมีความสามารถทางการ
 อ่าน ฟัง และเขียนสะกดคำ ไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนทั้ง 2 ประเภทนี้มีความสามารถ
 ทางการอ่าน ฟัง และเขียนสะกดคำ สูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพขายนาอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ¹

จากผลการวิจัยนี้แสดงว่า นักเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพและรายได้ดี จะมีพัฒนา
 การทางภาษาดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถมีอาชีพและรายได้ต่ำ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ
 การศึกษาของ วิวัฒนา ยันตระภุชตะ ซึ่งได้ศึกษาถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถในการ
 อ่านของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาล 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร
 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถหรือผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน จะรู้จักถ้อยคำมี
 จำนวนต่างกัน คือ นักเรียนที่มีความสามารถหรือผู้ปกครองมีอาชีพที่ท่งใช้วิชาชีพ รู้จักถ้อยคำ
 มีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคืออาชีพบริการ คมนาคม ธุรกิจการค้า และช่างผลิต
 กรรมกรตามลำดับ²

¹อินทร์ ศรีคุณ, "การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การ
 เขียนสะกดคำและการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้น ป.4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6
 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา," (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร, 2507), หน้า 86.

²วิวัฒนา ยันตระภุชตะ, "ถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถในการอ่านของ
 นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนเทศบาล 2 แห่งของ
 จังหวัดพระนคร," (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร,
 2509), หน้า 54 - 57.

สำหรับการศึกษาในเรื่องอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่อความสามารถทางภาษาของเด็กนั้น ในต่างประเทศที่มีการศึกษาคือ ในปี ค.ศ.1976 สตีเวอ (Stever) ได้สนใจศึกษาว่า ภาษาถิ่นและองค์ประกอบของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมจะเป็นผลต่อยุทธศาสตร์การสะกดคำของนักเรียนระดับ 2 หรือไม่ ผลจากการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนมีแผนการสะกดคำไปตามลำดับ นักเรียนจะใช้ยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กับคำชนิดต่าง ๆ ระดับของการสะกดคำชนิดต่าง ๆ จะก้าวหน้าเพิ่มขึ้น 5 ใน 6 ประเภท ภาษาถิ่นไม่มีความสัมพันธ์ในการสะกดคำ ถึงแม้ว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะไต่คะแนนจากการทดลองทุกครั้งสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ แต่ก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ¹

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้ศึกษามาแล้วนี้ พอสรุปได้ว่า เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีความสามารถทางภาษาดีกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ทั้งด้านการอ่าน และการเขียนสะกดคำ

/ 4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของเด็กชายและเด็กหญิง

จากการศึกษาของนักจิตวิทยาพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงจะมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน โดยเด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กชาย² โดยเด็กหญิงจะมี

¹ Elizabeth Forbes Stever, "Dialectic and Socioeconomic Factors Affecting the Spelling Strategies of Second Grade Student," Dissertation Abstracts International, 7(April 1977) : 6253 - 6254 A.

² ประสาท อิศรปริศนา, จิตวิทยาการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : กราฟิการ์, 2521), หน้า 77.

ความสามารถเหนือกว่าเด็กชายในการใช้คำศัพท์ การออกเสียงและจำนวนศัพท์ จนถึงอายุประมาณ 10 ปี¹

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของเด็กชายและหญิงในประเทศไทย
มีดังนี้

ในปี พ.ศ.2505 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ทดสอบความรู้ภาษาไทยของเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 190 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 90 คน อายุเฉลี่ยของเด็กชายเท่ากับ 11.9 ปี อายุเฉลี่ยของเด็กหญิงเท่ากับ 11.4 ปี รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ 5 แบบคือ การสะกดคำจากการฟัง การเลือกคำที่สะกดผิด การเลือกคำที่มีความหมายเหมือนกัน การเลือกคำที่มีความหมายตรงกันข้าม และให้เติมคำลงในช่องว่าง ผลการศึกษาสรุปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย และกลุ่มเด็กชายมีลักษณะแตกต่างกันในกลุ่มมากกว่าเด็กหญิง และเมื่อนำแบบทดสอบนี้ไปศึกษากับเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ก็ปรากฏผลเช่นเดียวกัน² ผลการทดสอบของกระทรวงศึกษาธิการสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อิมทร์ ศรีคุณ ในปี พ.ศ.2507 ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำ การฟัง การอ่านและการแต่งความของเด็กที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทั้ง 4 ด้าน เพื่อหาสัมพันธ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กหญิงเขียนสะกดคำและแต่ง

¹ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์, เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาเบื้องต้น (พระนคร : มงคลการพิมพ์, 2514), หน้า 41.

² กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, "การทดสอบความรู้ภาษาไทยของนักเรียนในจังหวัดภูเก็ตที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4," การวิจัยทางการศึกษา 8 (1-14 มกราคม 2505) : 1 - 10.

ความได้คึกว่าเด็กชาย ส่วนความสามารถในการฟังและการอ่านเด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน¹ ผลการศึกษาของ อินทร์ ศรีคุณ สอดคล้องกับผลการศึกษาของเคย ซึ่ง ประเทิน มหาชนธ์ ไคอาจไวว่า เด็กหญิงใช้คำในการพูดมากกว่าเด็กชาย ประโยคต่าง ๆ ที่พูดก็สมบูรณ์กว่า และสามารถใช้อะไรได้ซับซ้อนกว่าเด็กชาย²

ต่อมาในปี พ.ศ. 2507 สมประสงค์ สถาปิตานนท์ ได้ศึกษาเรื่อง "การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดของนักเรียนในโรงเรียนในภาคศึกษา 1" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองและชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งที่ตกซ้ำชั้นจำนวน 1,642 คน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ มีคำทั้งสิ้น 60 คำ ทดสอบโดยบอกให้เด็กเขียนสะกดคำทีละคำ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ F - test สรุปได้ว่าเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย เพราะเด็กหญิงมีความจำดีกว่าเด็กชาย³

ต่อมา ประณี สุทธิพงษ์ ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษาและตัวเลขของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคการศึกษา 1 พบว่า พัฒนาการสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษานั้น เมื่อนักเรียนกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถม 5-6 จะงอกงามอย่างรวดเร็ว ทั้งนักเรียนหญิงและชาย แต่ตกจากนั้นจะค่อย ๆ ช้าลง แล้วจะกลับงอกงามเร็วขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ

¹อินทร์ ศรีคุณ, "การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำและการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่งในจังหวัดนครราชสีมา," หน้า 85.

²ประเทิน มหาชนธ์, หลักการสอนภาษาในชั้นประถมศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ลาดพร้าว, 2516), หน้า 17.

³สมประสงค์ สถาปิตานนท์, "การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียน 11 โรงเรียนในภาคการศึกษา 1," (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2507), หน้า 44-53.

นักเรียนเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษา ส่วนด้านความสามารถทางภาษานั้น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วปรากฏว่านักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกระดับการศึกษา แม้ว่าในระดับประถมศึกษาจะยังมีไม่มาก แต่เมื่อเริ่มเรียนในชั้นมัธยมแนวโน้มของความแตกต่างจะมีมากขึ้น¹

ในปีการศึกษา 2522 งามจิตต์ อ่ำไพ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษาหนึ่ง" โดยสร้างแบบทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ 1 ชุด นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และนักเรียนในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่ง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

นอกจากนี้ในต่างประเทศยังมีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความสามารถทางภาษาของเด็กชายและเด็กหญิงอีกคือ

วอลเตอร์ เจ พอค (Walter J. Pauk) ได้ทำการศึกษาทักษะและทัศนคติทางภาษา โดยใช้ขอทดสอบอ่าน และขอทดสอบเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษา ทำการทดสอบนักเรียนชาย 150 คน นักเรียนหญิง 150 คน รวมทั้งสิ้น 300 คน ปรากฏผลสัมฤทธิ์รวมว่า นักเรียนหญิงมีทักษะทางภาษาสูงกว่านักเรียนชายในด้านของการสะกดคำ

¹ปราณี สุทธิพงศ์, "การศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษาและตัวเลขของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย," (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511), หน้า 79.

¹งามจิตต์ อ่ำไพ, "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษาหนึ่ง," (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 40.

การใช้ประโยคและการใช้ภาษา¹

วิลลิส คัมบลิว คลาก (Willis W. Clark) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระหว่างเพศโดยใช้วิธีการทางสถิติควบคุมเกี่ยวกับเรื่องอายุจริงและอายุสมอง วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้เพื่อต้องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับเกรด 3, 4 และ 8 จึงสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนตั้งกลางชั้นละ 150 คน ผลของการค้นคว้าพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของเกณฑ์สติปัญญาและทักษะพื้นฐานในการอ่านและการทำเลข แต่ในเรื่องของการใช้ภาษาและการสะกดคำนั้น นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย²

การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของเด็กชายและหญิงตั้งกลางมาแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงมีความสามารถทางภาษาสูงกว่าเด็กชาย แต่อย่างไรก็ตาม ได้มีผู้ศึกษาแล้วไม่พบความแตกต่างทางด้านความสามารถของเด็กชายและเด็กหญิง คือ

¹Walter J. Pauk, "Are Present Reading Test Valid for Both Girls and Boys ?" The Journal of Educational Research, 53(March 1960) : 270.

²Willis W. Clark, "Boys and Girls Are There Significant Ability and Achievement Differences" The Journal of Educational Research, 54(February 1961) : 205.

ในปี พ.ศ.2509 วัฒนา ยันตระบุษยะ ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สองและถ้อยคำที่เด็กรู้จักคือ เด็กชายกับเด็กหญิงรู้จักคำและมีความสามารถในการอ่านไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะรู้จักคำมากกว่าเด็กชาย สำหรับกลุ่มที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กแล้ว เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถในการอ่านและรู้จักถ้อยคำไม่แตกต่างกัน¹

ต่อมาในปี พ.ศ.2510 กระทรวงศึกษาธิการได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจากโรงเรียนต่าง ๆ 4 จังหวัด รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย เพื่อหาคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ววิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงโดยใช้ t-test พบว่าเด็กชายและเด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเรียนภาษาไทยได้ดีกว่าเด็กชาย²

ผลการศึกษาของ วัฒนา ยันตระบุษยะ และกระทรวงศึกษาธิการ สอดคล้องกับการศึกษาของ ไพฑูรย์ ชรรณแสง ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาอ่านไทยของเด็กทั้งสองเพศไม่แตกต่างกัน แต่เด็กชายมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กหญิง³

¹วัฒนา ยันตระบุษยะ, "ถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่จบชั้นประถมปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนเทศบาลสองแห่งของจังหวัดพระนคร," หน้า 56.

²กระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเทียบกับหลักสูตร (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2510), หน้า 33.

³ไพฑูรย์ ชรรณแสง, "การเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมปีที่ 1 ระหว่างวิธีสอนอ่านเป็นคำปนกับแบบผสมตัวอักษรกับวิธีสอนแบบผสมอักษรอย่างเดี่ยว," การวิจัยทางการศึกษา 5 (2518) : 42-49.

เมื่อพิจารณาผลการศึกษาเรื่องพัฒนาการทางภาษาของเด็กชายและเด็กหญิงแล้ว จะพบว่า ผลการศึกษาปรากฏเป็น 2 อย่างคือ การศึกษาบางเรื่องแสดงว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาคือดีกว่าเด็กชาย แต่บางเรื่องพบว่า เด็กทั้งสองเพศมีพัฒนาการทางภาษาไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นในบางเรื่องเด็กชายมีแนวโน้มว่าจะดีกว่าเด็กหญิง จึงเป็นปัญหาที่ทอ้งศึกษาว่าเด็กชายกับเด็กหญิง จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่

จากความรู้ที่ได้รับดังกล่าวข้างต้น เป็นแนวทางในผู้วิจัยสร้างเครื่องมือและดำเนินการวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย